

Промінь крізь війну

Ярослав Брунько

Сьогодні небо важче, ніж зазвичай,
І в кожному звуці — відгомін тривоги.
Але крізь сльози, крізь солоний звичай,
Я бачу світло, що дарує Бог.

Нехай земля здригається від болю,
І шрами міст печуть, немов вогонь, —
Я відчуваю незламну нашу волю
У теплому стисканні двох долонь.

Це щастя — знати: ми іще триваєм,
Що навіть в укритті цвіте життя.
Ми кожен ранок вірою вінчаєм,
В якій немає місця забуттю.

Я посміхнусь, хоч погляд ще вологий,
Бо в кожній краплі — райдуга ясна.
За кроком крок, до самої перемоги,
В моїй душі вже оселилася весна.

Ми — світло, що не згасне під вітрами,
Ми — спокій серед гуркоту гармат.
Бо щастя є, поки ми є братами,
І поки кличе нас квітучий сад.